

ת"פ 342/10 - מדינת ישראל נגד משה אמוניאל (עוצר) - בעניינו, יוסף אמוניאל - בעניינו, גدعון אוחזין

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 342-10-16 מדינת ישראל נ' אמוניאל(עוצר) ואח'
תיק חיצוני: 404941/2016

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
נאשימים	מדינת ישראל
נגד	1. משה אמוניאל (עוצר) - בעניינו
נאשימים	2. יוסף אמוניאל - בעניינו
נגד	3. גدعון אוחזין (עוצר)

החלטה

לפני בקשה הנאשימים 1-2, שהם אב ובנו, להפרדת האישום בעניינים זה מזה, מחשש שהאישום המשותף יפגע בהגנתו של אחד מהם.

לנאשימים כולם מיוחסות עבירות של קשר קשור להתפרצויות למגורים. בנוסף, מיוחסת לנאשימים 1 ו-2 עבירה של התפרצויות למגורים, לנ羞ם 2 מיוחסת גם עבירה של החזקת כלי פריצה ולנאשם 3 מיוחסת גם עבירה של קבלת נכסים שהושגו בפשע.

הנאשימים טוענים כי היוות שהם פסולים מלשמש כעדים - האחד לחובת רעהו, והיות שההתביעה מתכוונת להגish ראיות שהן פרי האזנת סתר לשניהם, הרי קיימן חשש כי בעת עדותו של כל אחד מהם להגנתו, יחקר גם באופן שיפليل את الآخر. אך, על פי הטענה, עלול בית המשפט להסתמך על עדותו המפליליה של האחד נגד האחר, בגיןוד כלל הראייתי. להשלמת התמונה ניתן כי באזנות הסתר אمنם הפלילו הנאשימים זה את זה, וכיון שהמדובר בamarot חז' שליהם, יש להניח כי התביעה תזדקק לעדות הנאשימים לצורך הכשרת הראייה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, ומכאן הביעתיות. ב"כ הנאשימים הפנו לע"פ 228/87 כרמי נ' מד"י (25.2.88) ולהחלטת כב' השופט קרשן בת.פ. 15-02-02-61980 מד"ו נ' ברדנסקי (16.5.16).

התביעה מתנגדת לבקשתו וטענת כי הטענות לא הוכחו, ומצד שני יעילות הדיוון מחייבת הותרת האישום על כנו כפי שהוא. לשאלת בית המשפט הצהירה התביעה כי האישום אינו מושחת כלל על ראייה של האזנת סתר, אלא קיימות ראיות מפליליות נוספות.

עמוד 1

לאחר שבחןתי טענות הצדדים ועיינתי באסמכתאות אליהן הופנית, איני מקבלת את הטענה, ואלה נימוקי:

א. אמנם הנאים 1-2 פסולים לעדות האחד נגד רעהו, מכוח הוראת סעיף 4 לפקודת הראות. (עם זאת לפि הוראת סעיף 6 לפקודה, ככל שבחר אחד מהם להעיד להגנת חבו, תוכל עדותו לשמש אף לצורך הוכחת אשמו של الآخر).

ב. כלל הפסילה הראיתית, אין בו כדי לשנות מההוראת סעיף 87 לחס"פ, המתירה צירוף נאים. יתרה מזו, כבר נקבע כי אין מניעה לצרף אף נאים שהם הורה וילד (בג"ץ 4451/04 קסטורייאנו נ' השופט כחן (16.6.04), כל זמן שלא יגרם עיוות דין).

ג. עיינתי בהחלטת כב' השופט קרשן, אך בכל הבוד, עמדתי שונה. לדעתי, הלכת כרמי אליה הופנית, אינה קובעת אופן כל דיני המונע הגשת אישום מאוחד נגד אב ובנו, ככל אימת שהפלילו זה את זה בחקירהם. הנכון הוא כי הלכת כרמי התייחסה למשור המוחות-ראייתית, והזכירה כי מקום בו העיד אחד הנאים להגנתו, לא ניתן להשתמש בדברים שאמר בעניינו של الآخر, כראיה לחובת الآخر, היינו: אין דינה של עדותו להגנתו, כדי עדותו להגנת האخر. באותו עניין, העידה בת להגנתה ובמהלך נחקרה על ידי ב"כ כל הצדדים בשאלות המתיחסות לשני הנאים. כיוון שתורתה עצמה, הכוונה הגשת אמרת החוץ שלה במשפטה, שהיא ראה מפלילה אף נגד האב. בעניין זה אמר בית המשפט העליון כי הייתה שובתה לא נקרה להגנת אביה, אלא העידה להגנת עצמה, לא ניתן היה להשתמש בדבריה או באמרת החוץ, כראיה נגד אביה. ודוק, בית המשפט העליון קבע כי למרות שנעשה כאמור, אין לבטל את הכרעת הדין המרשעה שנייתה, היota שנייתן היה להרשי גם ללא הודיעתה של הבת (פסקה 6 שם).

ד. בעניינו, ב"כ התביעה הצהירה כי הנאים 1-2 לא הפלילו זה את זה בחקירהם ולא הודיע במינוים להם. עולה מכך, כי בידי התביעה ראיות אחרות, שעל בסיסן תתבקש ההרשעה, ועל כן שונה עניינו מן המצב הבלתי שתוואר בעניין כרמי.

ה. בוגע להאזנת הסתר, בניגוד לטענת הנאים אין מדובר בראיה שתנאי לקבלתה הוא עדות הנאים, אלא מדובר בראיה שתוכל התביעה להגשה בהחלטה התנאים הטכניים לקבלתה. אמנם, ככל שתתחשוף התביעה להשתמש בתחום הנאמר בשיחות המוקלטות כראיה לאmittot תכננו, היא צורך להעיד מי מן הנאים לפי סעיף 10א לפקודת הראות (תפ"ח (ת"א) 1226/04 מד"י נ' שורפי (14.9.08), ואולם בשלב זה הצורך בכך הוא היפוטטי בלבד.

ו. לאחרונה ממש ניתנה החלטת בית המשפט העליון בעניין שנסובותיו היו דומות עד מאד לעניינו, בג"ץ 16/8832 יוסיפוב נ' שופט המשפט המחוזי ת"א (11.12.16). באותו עניין נדחתה הבקשה להפרדת הדיון, בגיןוק שהחשש לעיוות דין הוא היפוטטי, וחזקה על בית המשפט כי ידע להעלים עניין מריאות בלתי קבילות, אם יוגש כאלה. בית המשפט העליון אישר את ההחלטה וקבע כי את הפגיעה העוללה להיגרם לנאים יש לשקלם למול הכלל לפיו "דרך המלך" לניהול הליך פלילי היא צירוף נאים קשורים בכתב אישום אחד, משיקולי עילות דין-הון, הימנעות

מאפשרות להכרעות סותרות, והחשש להשתחת זמן שיפוטי. כל השיקולים הללו רלוונטיים ביותר בענייננו, ביחוד בשים לב לרשימת העדים הארוכה. באותו עניין ניתן לעיין גם בג"ץ 2288/08 ביטון נ' בית המשפט המ徇ז באර שבע (13.3.08).

. ז. לגבי עצם חשיפתו של בית המשפט לראיות בלתי קבילות, נאמר בעניין כרמי הנ"ל:

מקרה שכich הוא, שראייה בלתי קבילה מובאת לידיות שופט, והלה מצין בפסק-דיןו, ששלק את חומר הראיות תוך הטעלות מאותה ראייה, וחזקת על שופט מקצועית, שמסוגל הוא להתמודד עם מצבים כגון דא.

כך אף בענייננו.

כל שיסתבר במהלך המשפט כי התביעה מבקשת להסתמך על עדויותיהם המפלילות של הנאים זה כנגד الآخر, ניתן יהיה לשוב ולבחון את החשש לעיוות דין, ואת הצורך בהפרדת הדיון.

לאור כל הנימוקים הללו, אני>Dochah את הבקשה להפרדת הדיון.

ניתנה היום, כ"א בטבת תשע"ז, 19 ינואר 2017, במעמד
הצדדים.